

Нашата рѣка.

Хей, рѣчице лжкатушна.
Презъ кжде течешъ?
Бистра вода и пѣнлива
На кжде влечешъ? . . .

Шурти бистрата рѣчица. Бистри струи лѣе. Хе-е, тамъ горе отъ планината, едва се провира изъ храситѣ, скача отъ камъче на камъче, извива глава и оросява папрати и мжхъ по брѣговетѣ си. Усмива се въ ясни слънчеви дни на надвисналитѣ надъ нея клони и бѣга надолу весела и безгрижна. Иди я стигни! Катъ малко палаво момиче, навирила кждрава глава, тя пѣе и лудува.

А въ горешитѣ лѣтни дни, когато слънцето трепти надъ пожълтѣлитѣ ниви, рѣчицата се прибрала въ коритото си, сгушила се на сѣнка подъ дърветата, едва влачи мършава снага. И ни гласъ, ни пѣсень. Забравила сѣкашъ, лудуриитѣ си презъ пролѣтѣта! Какъ бѣше се разбѣснѣла, надула се като господарка и гордо-гордо отминава. Та малко ли гости имаше тя тогава? Що снѣгъ се бѣ стопилъ изъ планината, що ледъ мѣкнѣше тя тогазъ?!

Хубава е нашата рѣка. Често обичамъ да я обикалямъ, да газя въ хладкитѣ ѝ води, да се вглеждамъ въ застоялитѣ вирчета и да търся. . . та какво ли нѣма въ тѣхъ? А край брѣга ѝ? Колко цвѣтя, колко храсти, колко дръвчета! Имамъ пълна хербарна папка съ изсушени цвѣтя. А въ бележната си тетрадка съмъ си записалъ чудни истории и случки край нашата рѣка. Искате ли да ви ги разкажа? . . . Добре, потрайте до втората книжка.

А до тогазъ, деца, разходите се и вие край вашата рѣка, порадвайте ѝ се, поиграйте си, пустнете си, книжни лодки по нея и пѣйте весели пѣснички. Който прати най-хубавъ разказъ за разходката си край рѣката, ще получи единъ хубавъ албумъ за рисуване.

Чичо Михо.